

Sharon Kam virtuoos klarinettiste met de conditie van een marathonloopster

19 januari 2024

Sharon Kam, klarinet, Enrico Pace, piano

421ste concert in de serie kamermuziek Deventer Schouwburg

Maarten Mestrom (tot 2016 recensent deStentor)

DEVENTER – Eigenlijk hebben we het aan Mozart te danken dat de klarinet een vaste plaats in het klassieke pantheon heeft gekregen. De jonge Mozart hoorde het toen nog nieuwe instrument tijdens een van zijn reizen door Europa in Mannheim, schreef er enthousiast over naar huis en zette een paar luttele jaren later voor eens en voor altijd de hoogste norm met klarinetconcert KV 622, klarinetkwintet, Kegelstatt Trio en zorgde en passant voor een vaste plek in het symfonieorkest - naast hobo en dwarsfluit - door het instrument in zijn orkestpartituren op te nemen.

De klarinet kreeg in de 150 jaar die volgden een bescheiden maar interessant solorepertoire en in de twintigste-eeuw gebeurde er weer iets leuks: klarinettist Benny Goodman werd de ongekroonde 'King of Swing'. Even is in de jaren twintig en dertig de klarinet de belangrijkste stem in de jazz, een positie die echter al snel door het luidruchtiger, stoerder en sensuele broertje sax wordt overgenomen.

Tijdens het recital dat de Israëliisch-Duitse topklarinetiste Sharon Kam woensdag 17 januari in de grote zaal van de Deventer Schouwburg ten gehore gaf, was die 'hybride' achtergrond van de klarinet goed te horen. Naast muziek van twee componisten – Niels Gade en Robert Schumann – die echt helemaal wortelen in de klassieke traditie ook modernere stukken waarin de echo's van volksmuziek en jazz doorklinken.

Sharon Kam (Haifa, 1971) begon voorzichtig. De laatromantische Fantasiestücke van Niels Gade uit 1864 vormden een welluidende, onderhoudende en technisch niet al te veeleisende, 'opwarmer'.

De Tanzpräludiven van de Poolse componist Witbold Lutoslawski – ruim een eeuw later geschreven – waren veel spannender. Korte, bewegelijke miniaturen die ritmische precisie en muzikale fantasie vereisen. Daarmee gaf Sharon Kam haar visitekaartje af: ieder stuk een afgerond verhaal; technisch onberispelijk en egaal

uitgevoerd. Daarna weer een klassiek rustpunt: van Robert Schumann, niet diens meestal gekozen origineel voor klarinet geschreven Fantasiestücke maar Drei Romanzen, opus 94, die eigenlijk voor hobo zijn. Kam liet horen het pianissimo en de toonzuiverheid tot in de finesses te beheersen. Toch ontbrak enigszins het mystieke karakter dat deze stukken op hobo kunnen hebben.

Het was duidelijk dat Kam haar energie spaarde voor het laatste stuk voor de pauze: Tema con Variazioni van de Fransman Jean Françaix.

Absoluut virtuoze muziek, door Kam gespeeld met orenschoonlijk het grootste gemak en van de eerste tot de laatste noot doordacht gefraseerd. De prachtige solocadens ging naadloos over in een voortrazend prestissimo dat leidde tot een bewonderend applaus. Hoewel Hindemith zijn eigen muziek 'Gebrauchsmusik' noemde – ter onderscheid van de zeer academische twaalftoonsmuziek uit die tijd – is alles relatief; en dus ook zo'n aanduiding. Hindemiths hoekige kwartakkoorden leveren stugge klanken op, die Hindemith nu ook weer niet direct etaleren als 'vrolijke Frans'. Toch was de uitvoering van Hindemiths klarinetsonate muzikaal gezien het hoogtepunt van dit concert. Kam en Pace lieten prachtig horen dat de Sonate een doorwrochte, solide constructie is, gebaseerd op lange expressieve lijnen zonder effectbejag. De balans tussen klarinet en piano was optimaal. Pace stapte eindelijk uit de rol van dienstbaar begeleider en gaf volwaardig pianistisch tegengas. Dat kwam zowel het samenspel als de tot dat moment te afgeknepen klank van de vleugel zeer ten goede. De afsluiting was weer springerig en virtuoos. De Sonatine van Joseph Horowitz geldt als een jazzpastiche maar echt swingen doet dit ingewikkelde stuk niet. Kam liet wel horen over een fabelhafte techniek en het

uithoudingsvermogen van een marathonloopster te beschikken. De toegift was wonderlijk genoeg een bewerking van een vioolstuk van Kreisler met de titel Syncopation. Bewerkingen liggen voor de hand maar juist in die 'gesyncopeerde stijl' zijn er in het klarinetrepertoire sterkere stukken te vinden

Volgend concert in de serie Kamermuziek:

Dinsdag 13 februari 2024, 20.00 uur: Giacomo Schmidt (bariton); Jong Sun Woo (piano); Luba Tunncliffe (altviool). Muziek van Schumann, Clarke, Bridge, Brahms